

Ала една зимна нощъ, кога сѣти послѣдния си часъ и смъртна хладнина полази тѣлото ѳ, домилѣха ѳ пакъ земни теглила, закрѣсти се, замоли се — да ѳ продължи Богъ днитѣ, баримъ Пасха да дочака. Дълго тя трепера, дълго се бори да задържи душа въ съсухренитѣ си мощи, но всички усилия останаха напусто. И при тъмни зори тя се отзова прѣдъ райскитѣ врати.

Още грѣеше пълна луна, по небето клюмаха сънливи звѣздици, съ притаенъ гласъ потокътъ бѣблѣше нагатыкъ край райскитѣ стѣни.

Тя се услуша.

— Заспали дълбоко, ама да прощава: не мога изтърпѣ до зори . . . Ще го събудя! — И тя зачука на портитѣ.

Непробудно спятъ праведнитѣ. Нищо не буди тука тѣхниятъ миръ. — Тя се пообърна насамъ-нататъкъ; никой се не обажда. И захлопа още по-силно.

„Пѣй че негърпеливъ гостъ иде. Какво сж е разхлопалъ! Сѣкашъ не може да потрай малко...“ Надигна се най-подиръ свеги Петъръ и затри сънливи очи.

— Кой се е наканилъ по това врѣме? запѣхна ключъ въ портитѣ той.

— Не се сърди, Петре! Азъ съмъ, азъ . . . Не ме ли познавашъ? Майка ти! . . . — додаде запѣхтяна отвѣнъ тя.

— Ти ли си, майко? — Светецътъ свжси вѣжди и се застоя на мѣстото си. Изби го огнь, като да попари волята му. Но той сбра мжжка сила: